

SPEGELKAMMAREN

Ylva Hällen
Marcus-Gunnar Pettersson

BONNIER
CARLSEN

LEGENDEN OM VIDA NYCKELBÄRARE
SPEGELKAMMAREN

Copyright text © Ylva Hällen 2026

Copyright omslag och illustrationer © Marcus-Gunnar Pettersson 2026

Formgivning Hanna Säll Everö

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-635-3

Tryck Livonia Print, Lettland 2026

Tryckning 1

PROLOG

Till dig, min dotter Vida.

Den finaste jag vet.

Jag önskar av hela mitt hjärta att jag inte behövde lämna dig, att jag fick ta hand om dig och skydda dig från alla faror. Nu är det enda jag kan göra att ge dig vad jag har och be för att ditt liv blir långt och lyckligt.

Stenen är en kärlefskraft och med den kan du vända ont till gott.

Katten är din vän, liksom han var min.

Var stark, min flicka. Jag älskar dig.

Glöm aldrig det.

Mamma

Så stod det i brevet som låg på min mage när jag hittades på Jättens berg i Mörka skogen. Jag var inlindad i en mantel av röd sammet tillsammans med en tygkatt, ett brev och en grå sten som, om man tittar riktigt noga, ser ut lite som ett hjärta.

Namnet Vida betyder liv har farfar sagt. Jag tycker om det, för jag vet att det är mamma som har valt det. Jag har läst det där brevet så många gånger att jag kan det utantill, försökt förstå varför hon lämnade mig. Ibland när jag tänker på det blir jag ledsen och ibland blir jag arg. Men oftast försöker jag att inte tänka på det alls. Och nu har jag farfar. Egentligen är han inte min riktiga farfar. Men för mig kommer han ändå alltid att vara farfar. Enligt honom är det ett mirakel att jag lever, för när han hittade mig hade korparna redan upptäckt mig. De slet och drog i manteln med sina krokiga näbbar.

Därför kommer det att bli något stort av mig, säger farfar. Jag tycker om att han säger så, men jag vet inte om jag tror på det. Jag är ju bara ett helt vanligt barn.

KAPITEL 1

SNÖVIRVELN

Stora vita flingor singlar ner från himlen. Vida låter sig falla baklänges ner i den mjuka snön. Hon tittar upp mot trädtopparna och ler lite. Om bara några dagar är det nyårsafton i Ylvania. Vida älskar vintern. Särskilt dagarna kring nyår, när världen håller andan, som farfar brukar säga. Hon blundar och tänker på allt mysigt som kommer. Allt pyssel inför det nya året. Hon tänker på mamma. Inte på minnen, för det har hon inga, utan på allt hon inte vet. Hur skulle det vara om mamma var här? Skulle hon också älska farfars bullar och att pyssla framför brasan? Vilket pyssel skulle hon tycka mest om? En liten tomhet växer inuti.

Vida öppnar ögonen igen och sveper armar och ben

långsamt fram och tillbaka i snön.

– Kom Misha, vi gör änglar! ropar hon.

Misha sitter på en sten i bäcken och knackar hål på isen med en pinne. Vida lägger märke till hur hårt han hackar, mycket hårdare än nödvändigt.

Misha är Vidas bästis. När Vida och farfar åker ut till stugan i skogen kan hon träffa honom nästan varje dag. Det är det bästa med loven. Ofta är de här, vid Jättens berg, och leker.

Men nu är något annorlunda. Och så har det varit sen vinterlovet började. Misha pratar knappt och vill inte leka. Inte ens idag, fastän det snöar. Vida känner ingen som är lika galen i snö som han. Han kan kasta snöboll tills händerna domnar och leta djurspår i timmar.

Det krasar våldsamt när hans pinne går genom isen igen.

– Misha? säger Vida och sätter sig upp.

– Jag måste hem, muttrar han och slänger ifrån sig pinnen.

– Men vi har ju precis kommit! protesterar Vida.

Misha rycker på axlarna och suckar.

– Jag fryser.

Vida stirrar på honom. Misha fryser aldrig! Dessutom ser hon en tjocktröja sticka fram ur hans rygg-säck. Varför ljuger han? Har han fått en ny bästis? Kanske någon som bor närmare, i Skogslingarnas by?

– Du har ju en tröja ..., säger hon trevande. Ska du inte bara ...

Misha sparkar till snön.

– Äh. Jag har lovat mamma att vi ska göra nyårslyktan idag.

Saknaden bränner till i bröstet på Vida. Tänk att ha en mamma att göra nyårslyktan med.

– Ska vi leka sen då? ropar hon efter honom.

När han inte svarar fortsätter hon snabbt.

– Vi kan vinterspåra ...? Jag kan springa hem och hämta honungsbullar, farfar har bakat!

– Kanske en annan dag, mumlar Misha.

Han stannar till och ser ut som om han vill säga något mer. Sen går han vidare.

Vida reser sig långsamt. Nu känns snön bara kall. Skogen ser grå ut. Hon kastar en blick upp mot Jättens berg. Det ser på något sätt ensamt och lite bortglömt ut under den nyfallna snön. Det knyter sig i bröstet.

Det var på det berget som hennes mamma lämnade henne när hon bara var en bebis.

Vida plockar upp sin tygkatt Nino och borstar av honom snön.

– Du får aldrig lämna mig, viskar hon och lägger hakan mot Ninos huvud.

Den lilla tygkatten har Vida fått av sin mamma och hon älskar honom. Han är det närmaste mamma hon kan komma. Han blev också övergiven på berget den där dagen för nio år sen. Vida ser ner i den vita snön. Mamma ... Åh mamma.

– Jag önskar att jag kunde få veta nånting om dig, säger hon för sig själv. Vad som helst.

I det ögonblicket händer något. Snön vid Vidas fötter börjar röra sig. En lätt vind lyfter flingorna, som virvlar runt henne. Virveln snurrar långsamt, försiktigt, som om den inte vill skrämmas. Flingorna gnistrar klart och vasst, som kristall. Så tänds de. Små bloss dansar runt henne. Hon vill röra vid dem, men vågar knappt andas. Ett snöbloss snuddar vid hennes kind. Det bränns inte men är inte heller kallt som snö.

Mamma, är det du ...? hinner Vida tänka.

Så slocknar de små blossen. De faller stilla till
marken som helt vanliga snöflingor.

– Misha! ropar Vida. Såg du?

Han har hunnit en bit bort men vänder sig om.

– Vadå?

Snövirveln är borta. Snön ligger stilla igen, som om
ingenting har hänt.

– Det var ... det hände nåt, säger Vida ivrigt.

Hon gör en cirkel i luften med handen.

– Snön liksom ... Den brann. Lite. Runt mig.

Vida ler med hela ansiktet.

– Allt är inte magiskt, Vida. Och allt handlar faktiskt
inte om dig, säger Misha och börjar gå därifrån.

Det hugger till i magen och kinderna hettar. Tror
han inte på henne? Hon står kvar och ser honom
försvinna bort. Det blir kallt i bröstet. Tänk om han
aldrig kommer tillbaka? Vida håller Nino tätt intill sig.

– Du vet att jag inte ljuger, visst? snyftar hon.

Pälsen känns nästan lite varm mot kinden.

KAPITEL 2

BLANK SOM IS, LEVANDE SOM ELD

När Vida kommer hem till stugan känner hon doften av farfars honungsbullar redan ute på gården. Han bakar dem alltid den här tiden på året och det brukar göra henne glad. Men inte nu.

– Nämen, är du redan hemma?

Farfar tittar förvånat ut från köket. Vida drar av sig kängorna utan att svara. Hon känner sig inte mer värd än snöcockorna som smälter mot trägolvet. Misha bara lämnade henne där ute i skogen. Hon kastar vantarna i hörnet.

Farfar sticker korgen med nygräddade bullar under näsan på henne.

– Får jag fresta med en bulle? Kom, så fikar vi! säger han och går in till brasan.

Vida följer med utan att titta upp. Det här hade kunnat vara världens mysigaste dag, istället är den sämst, tänker hon och sjunker ner i fåtöljen med en bulle. Hon försöker dölja att hon gråtit genom att stirra på bullen. Hon pillar loss sockerpärla för sockerpärla och stoppar i munnen. Men det är svårt att lura farfar. Trots att han är i full färd med att hänga upp nyårsstjärnan i fönstret märker han att det är något. Han kliver ner från pallen och sätter sig bredvid henne.

Vida tar en tugga av bullen men säger ingenting. Farfar ser på henne en stund.

– Du vet att du kan prata med mig, säger han. Har det hänt nåt med Misha? Det verkar lite tjorvigt mellan er det här lovet ...

Farfar puttar fram korgen med bullar.

– Ta en till.

Vida tar en utan att säga ett ord. Den varma söta bullen känns mjuk och snäll och får ledsenklumpen i magen att bli mindre. Hon sneglar på farfar som lyfter upp tändstickorna från bordet och tänder den lilla oljelampan. Han höjer veken en aning innan han sätter tillbaka glaskupan.

– Kan snö ... brinna? frågar hon.

– Brinna? Hur menar du?

– Alltså ... kan snö liksom se ut som eld, fast det är snö? säger Vida.

Farfar svarar inte direkt. Han ser förbi henne som om han letar efter något långt bak i minnet.

– Blank som is, levande som eld, mumlar han med ett barnsligt leende.

Efter ett ögonblick tittar han på henne.

- Varför undrar du det?
- Jag såg nåt i skogen idag ..., svarar Vida.

Farfar reser på sig och går bort till väggen. Han tar loss en jättegammal teckning som alltid suttit fastnålad bredvid bokhyllan.

- Den här ritade jag när jag var ungefär lika gammal som du, säger han och räcker Vida blyertsteckningen.

Den är gulnad i kanterna och föreställer en oval snirklig ram med ett barnansikte i.

- Vem är det på tavlan? frågar Vida.

- Åh, det är nog mig själv jag ritat. Men det är ingen tavla, det ska föreställa en spegel, säger farfar.

Önskespegeln. Den som hittar Önskespegeln kan få sin önskan uppfylld, så sa man när jag var liten.

Vida rynkar pannan. Det låter fint, men hon förstår inte hur det hänger ihop med det hon såg i skogen. Hon

ser snöblossen framför sig igen. Hur de virvlade upp i luften omkring henne.

– Misha såg dem inte, men de *var* runt mig, säger Vida. Jag lovar! Det var som att det brann i snöflingorna, såhär.

Hon gör en cirkelrörelse med armen.

– Otroligt, säger farfar. Det låter som vinden. Om Önskespegeln hör nån som önskat från djupet av sitt hjärta ... då är det så den ger sig till känna. Som en vind.

Han tänker efter.

– Vinden av eld och is. Så sa man alltid.

Det blir tyst. Vida stirrar på teckningen i sina händer. Önskespegeln ... Vinden av eld och is ... Kan det verkligen ha varit den hon såg? Och vad betyder det?

Det finns så mycket hon vill fråga nu att hon inte vet var hon ska börja.